

holde mig videre ved, men jeg skal stadfæste, at Resultatet af 2den Behandling nu viser en halv Million mindre Nedgang end efter Flertallets Forslag, saaledes at Nedgangen vil være omtrent $1\frac{1}{4}$ Million. Served maa nu rigtignok bemærkes, hvad den foregaaende ærede Taler bemærkede, at det ikke vil være muligt at anslaa Indtægten af Tolden paa Klæde og andre lignende uldne Varer, og rimeligvis vil Nedgangen være at nedsette betydligere, end her er paaregnet, eftersom den Nedgang af 240,000 Rd., som Udvalgets Flertal har paaregnet, er opstillet i Forhold til Flertallets Forslag om en Nedsettelse fra 32 p. til 20 p., men en Fastsettelse af en Værditold af 5 p. Ct. giver en langt ringere Told end 20 p., thi, for at det skulde give omtrent det Samme, maatte Gjennemsnitsprisen paa Klæde og andre være 4 Rd., men dette er langt mere, end Gjennemsnitsprisen paa Klæde og andre uldne Varer kan anslaaes til at være. Derksom Raffetolden skulde blive helt ophævet, vil der blive en Nedgang af 350,000 Rd., og det finantzielle Resultat vil da ikke blive meget afvigende fra det, som Udvalgets Flertal har forudsat, det vil blive omtrent 2,100,000 Rd..

Efter disse Bemærkninger skal jeg vende mig til det Forslag, der er fremkommet fra det ærede Mindretal. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Fenger), der talte for dette Forslag, har paa Grund af sin tidligere Stilling været i Stand til at tage en meget virksom og værdifuld Del i Udvalgets Arbejde, og jeg vilde have ønsket, at vi kunde være komne hinanden nærmere i denne Sag, end Tilfældet desværre har været. Skylden herfor ligger hverken hos det ærede Medlem eller hos os; den ligger hos Regjeringen. Jeg vilde næsten have antaget, at dersom vi havde kunnet bygge videre paa den Anvisning, som Udvalgets Flertal gav den ærede Finantsminister ved den Genstilling, som det gjorde til ham gjennem det Exemplar af Betænkningen, som sendtes ham, vilde der muligvis være opnaaet Overensstemmelse mellem det ærede Medlem og hans Meningsfæller paa den ene Side og Udvalgets Flertal paa den anden Side; men den Afvisning, som denne Genstilling fandt fra Regjeringens Side, har nødvendigvis maattet bidrage til at fjerne Flertallet og Mindretallet yderligere fra hinanden. Det Forslag, som her er stillet, har i sine Grundprincipper været temmelig udtrykkelig under Forhandling, i alt Fald indirekte, under de to første Dages Debat her i Salen, og jeg kan derfor for en væsentlig Del henholde mig dertil. Der er imidlertid fremkommet enkelte Bemærkninger fra det ærede Medlem, som jeg ikke kan lade gaa uimodsiget hen. Det ærede Medlem gjorde med megen styrke gjældende, at vi ikke burde lade noget omhelst Lovforslag, altsaa heller ikke et Lovforslag som dette gaa fra os uden at have bragt det i en saadan Skikkelse, at vi kunde ønske det vedtaget, saaledes som det var, og naar vi maatte erkende, at der

var en anden Lov, der kunde være Komplement til denne, tjene til at udfylde den, burde vi ikke lade den ene Lov komme fra os, uden at være enige om den anden. Denne Grundsætning kan jeg i en vis Almindelighed give Ret; men her er rigtignok den Omstændighed derved, at vi jo for det Første ikke lade Lovforslaget gaa fra os nu, fordi vi vedtage det ved 2den Behandling, derved er det jo ikke givet, at Lovforslaget gaa fra os i denne Skikkelse, thi Vedtagelsen ved 2den Behandling er jo ikke den endelige Vedtagelse. Dernæst maa jeg bemærke, at der jo heller ikke er afskaaret os en Mulighed for at komme overens med Regjeringen inden 3die Behandling, thi det er jo ikke umuligt, at Regjeringen kan tage saa meget Genhyn til en med et saa stort Flertal her i Folkethinget vedtaget Beslutning, hvoraf Folkethingets Mening paa en saa bestemt Maade fremgaar, at den ærede Finantsminister kunde finde sig foranlediget til at forandre den Stilling, han hidtil har indtaget overfor Udvalget. Det er ganske sandt, at det er en Behagelighed for Representationen at vedtage Nedsettelse i Skatterne, og forsaavidt kunde der jo siges at ligge en Fristelse for Representationen til at lade et saadant Lovforslag gaa fra sig, i hvilket den kun vilde modtage en Nedsettelse i Skatterne i Forbindelse med en Lov om Dækning for den derved tilveiebragte Nedgang i Indtægterne; men jeg skal tillade mig at vende Sagen noget om. Ifjor saae vi den daværende Finantsminister forelægge et Lovforslag om en Indkomstskat, uden at han samtidig derved tilbød os nogen Nedgang i Skatterne. Jeg kunde fristes til at sige, at der ogsaa ligger en stor Fristelse for Regjeringen til at søge at tilveiebringe et saa stort Beløb som muligt af Indtægter uden at tilbyde en tilsvarende Lettelse i Skatterne. Det gjælder for den ene Part som for den anden, at Fristelsen er tilstede. Nu vel, Flertallet har i sin Tid erklæret sig villig til at tilveiebringe den fornødne Dækning, det har paa den bestemtste Maade paapeget paa hvilken Maade det principalt ønskede denne Dækning tilveiebragt, nemlig ved en Formue- og Indkomstskat, og det har tillige sagt, at forsaavidt en saadan Skattelov ikke lod sig vedtage strax, fordi den krævede en længere Overveelse, havde vi jo en Lov, nemlig Loven af 2den Juli 1870 om Neglerne for en Indkomstskat, og dette Apparat kunde vi jo bruge engang endnu. Flertallet har endog udtalt, at vi burde gaa til en Forskæmpelse af denne Lov. Nu kommer imidlertid Hovedforskjellen mellem Flertallet og Mindretallet. Det er denne, at vi sige: Det er ikke vor Sag at komme med et saadant Lovforslag; og jeg gjentager det her: Det er ikke et Udvalgs Sag, der er nedsat angaaende Loldspørgsmaalet, at give sig til at udarbejde Lovforslag om en Indkomstskat. Det er kun vor Sag udtrykkelig at sige: Paa denne Maade skal Dækningen tilveiebringes,